

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **T. V.**

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2017, č. j. MSK 154338/2017, ve věci
přestupku**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce byl uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 18. 4. 2016 v 10:36 v Ostravě-Výškovcích, na ulici Výškovické (MHD 29. dubna) ve směru k ul. Lumírova řídil motorové vozidlo tovární značky Volkswagen RZ X, přičemž z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, danou obecnou úpravou 50 km/h, přičemž v obci, kde je zákonem obecně stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, mu byla laserovým měřičem rychlosti (číslo TC001220) LTI 20/20 TruCAM, s dokumentačním zařízením (radarem), naměřena okamžitá rychlost jízdy 69 km/h. Po odečtu přípustné odchylky přesnosti měřicího zařízení ± 3 km/h stanovené výrobcem, jel rychlostí nejméně 66 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 16 km/h. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 1 500 Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností rozhodl o vině žalobce dne 14. 9. 2017 rozhodnutím pod č. j. SMO/356733/17/DSČ/Hel, sp. zn. S-SMO/158306/16/DSČ tak, jak uvedeno v 1. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v 1. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace obsahující úřední záznam, oznámení přestupku a evidenční kartu řidiče, jakož i video a foto výstupu z měřicího zařízení, ověřovacího listu, osvědčení k oprávnění ovládaní silničního laserového rychloměru TruCAM strážníka T., dále vycházel z vyjádření Českého metrologického institutu, lokality měření rychlosti, a svědeckých výpovědí strážníků T. a K.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 14. 9. 2017, č. j. SMO/356733/17/DSČ/Hel zamítl a napadené odvolání potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil jak k procesní, tak i k věcné stránce prvostupňového řízení, odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když se ztotožnil s jeho argumentací, neboť shodně jako správní orgán I. stupně, dospěl k závěru, že odvolatel (žalobce) se předmětného přestupku dopustil.

Obsah žaloby

4. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí vyzul v následujících žalobních bodech: (i) odpovědnost za přestupek zanikla podle ust. § 20 zákona o přestupcích, přičemž nemůže být aplikována novelizace zákona č. 204/2015 Sb.; (ii) odsuzující výrok trpí vadou, když správní orgán I. stupně překročil svou pravomoc, pokud závazně určil, že pokutu a náklady má uhradit na účet správního orgánu, a žalobce se domnívá, že by mohl zaplatit i jiným způsobem ve smyslu § 163 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, dále ve výroku absentuje odkaz na ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“), čímž bylo porušeno ust. § 68 odst. 2

zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), výrok též obsahuje odkaz na zrušenou vyhlášku č. 231/1996 Sb. a správní orgán se nezabýval otázkou, zda v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod nebylo na místě aplikovat novější právní úpravu, která nabyla účinnosti až po spáchání přestupku; (iii) žalovaný nevypořádal námitky obviněného „z prvního kola“ odvolacího řízení; (iv) měření bylo provedeno v rozporu s návodem k použití měřicího přístroje a správní orgány neprovedly patřičné dokazování. V žalobě se též žalobce vyjádřil k anonymizaci soudních rozhodnutí na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, resp. vyjádřil nesouhlas se zveřejněním osobních údajů právního zástupce.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se vyjádřil k žalobě tak, že podle jeho názoru nedošlo k promlčení, neboť přestupek byl spáchán až po nabytí účinnosti Čl. I bodu 6 zákona č. 204/2015 Sb., kterým bylo změněno ust. § 20 zákona o přestupcích v souladu s Čl. XXVI zákona č. 204/2015 Sb. Výrok obsahuje odkazy na relevantní zákonná ustanovení. Dále žalovaný poukázal na přechodné ustanovení vyhlášky č. 112/2017 Sb., pročež bylo využito při stanovení nákladů řízení správně vyhlášky č. 231/1996 Sb. Úprava zákona č. 250/2016 Sb., není pro žalobce příznivější, žalovaný zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017-35, když k mimořádnému snížení výměry trestu nebyly zjištěny žádné relevantní skutečnosti. S ohledem na skutečnost, že odvolání bylo podáno blanketně, nebylo povinností žalovaného se k námitkám, které byly uplatněny žalobcem v předchozím řízení, vyjadřovat, neboť tyto byly řádně a dostatečně vypořádány správním orgánem I. stupně. A konečně podle žalovaného bylo měření provedeno řádně způsobilou osobou a měřicím zařízením.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

6. Dne 13. 5. 2016 byl žalobci doručen příkaz č. j. SMO/180338/16/DSC/Hel ze dne 12. 5. 2016, proti kterému žalobce podal včasný odpor. Následně bylo žalobci dne 8. 6. 2016 doručeno předvolání k ústnímu jednání na 27. 6. 2016. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je, mimo jiné, následující:
- tiskopis oznámení přestupku ze dne 18. 4. 2016, sepsaný na místě;
 - úřední záznamy zasahujících strážníků ze dne 18. 4. 2016, sepsané str. V. T. a str. D. K.;
 - výstup z měřicího zařízení a fotodokumentace přestupku spolu;
 - ověřovací list č. 8012-OL-70339-15 silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM, výr. č. TC0012520 ze dne 30. 10. 2015;
 - osvědčení opravňující k používání měřiče LTI 20/20 TruCAM ev. č. 1181023/166 ze dne 26. 10. 2011;
 - výpis z evidenční karty řidiče obviněného (žalobce) ze dne 29. 4. 2016;
 - vyjádření obviněného žalobce doručené správnímu orgánu dne 30. 6. 2016 s přílohou vyjádření Českého metrologického institutu;
 - CD nosič se záznamem přestupkového jednání;
 - vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 1. 8. 2016;
 - seznam lokalit měření rychlosti pro Městskou policii Ostrava ze dne 14. 12. 2015, vypracovaný Policií ČR;

- vyjádření obviněného žalobce doručené správnímu orgánu dne 31. 8. 2016;
- rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 10. 2016, č. j. SMO/379705/16/DSČ/Hel, bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 6. 2017, č. j. MSK 157593/2016, z podnětu odvolání obviněného (žalobce);
- protokol o ústním jednání ze dne 8. 8. 2017, při kterém byly provedeny listinné důkazy a vyslechnuti svědci zasahující strážníci;
- vyjádření obviněného žalobce doručené správnímu orgánu dne 29. 8. 2017;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 14. 9. 2017, č. j. SMO/356733/17/DSČ/Hel, sp. zn. S-SMO/158306/16/DSČ.

7. Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 11. 10. 2017 blanketní odvolání (jež nebylo, přes výzvu správního orgánu I. stupně, doplněno) a dne 16. 11. 2017 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

8. Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*
9. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.*
10. Podle ust. Čl. I bod 6. zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „novela zákona o přestupcích“), *se zákon č. 200/1990, o přestupcích ve znění zákona č. 308/2013 Sb. a novel předcházejících mění tak, že v § 20 se za odstavec 1 vkládají nové odstavce 2 a 3, které znějí: „(2) Běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. (3) Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.“ Dosavadní odstavec 2 se označuje jako odstavec 4.*
11. Podle Čl. II bod 3. novely zákona o přestupcích *ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*
12. Podle Čl. XXVI novely zákona o přestupcích *tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení.*

Právní posouzení věci samé

13. Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřipustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
14. Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce, jež by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:
15. Soud nedospěl k závěru, že by odpovědnost za přestupky v případě žalobce zanikla, jak žalobce v **prvém** žalobním **bodě** namítá, protože je tento bod rovněž nedůvodným. Krajský soud především dospěl k závěru, že ust. § 20 zákona o přestupcích, ve znění Čl. I bod 6. novely zákona o přestupcích, nabylo podle přechodného ustanovení Čl. XXVI – *Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení.* – účinnosti dne 1. 10. 2015, neboť novela zákona o přestupcích byla vyhlášena dne 17. 8. 2015 ve Sbírce zákonů v částce 83.
16. Pokud se týká přechodného ustanovení v čl. II bod 3 zákona č. 204/2015 Sb., pak soud je přesvědčen, že nelze jinak, než účinnost stanovit dnem 1. 10. 2015, neboť pokud je v č. II, bodu 3 zákona č. 204/2015 Sb. uvedeno „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ pak účinnost dle čl. XXVI je jednoznačně ve vztahu k čl. I bodu 6 daná dnem 1. 10. 2015. Účinnost zákona č. 204/2015 Sb. je v čl. XXVI upravena jako dělená, tzn. některá ustanovení nabývají účinnosti k 1. 10. 2016, některá k 1. 10. 2015, tedy jinak řečeno, zákon 204/2015 Sb. nenabyl ve svém celku účinnost k 1. 10. 2016. Ustanovení o přerušení prekluzivní lhůty je tak nutno aplikovat od 1. 10. 2015, a to pouze na přestupky spáchané po 1. 10. 2015. Přechodná ustanovení nemohou ovlivnit účinnost právní úpravy, pouze její použitelnost a rozhodující je účinnost „primární“ právní normy, tedy čl. I bod 6 novely zákona o přestupcích.
17. Ke spáchání přestupku došlo dne 18. 4. 2016 a běh prekluzivní lhůty (dnešní terminologií „promlčecí doby“) byl přerušen v souladu s ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích vydáním rozhodnutí o přestupku, tj. rozhodnutím správního orgánu I. stupně 12. 10. 2016, č. j. SMO/379705/16/DSČ/Hel, které bylo vypraveno dne 13. 10. 2016, čímž ve smyslu ust. § 20 odst. 3 začal běh nové jednoleté lhůty. Následně bylo v této lhůtě vydáno další rozhodnutí ve smyslu ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, rozhodnutí ze dne 14. 9. 2017, č. j. SMO/356733/17/DSČ/Hel, které bylo vypraveno dne 14. 9. 2017, čímž ve smyslu ust. § 20 odst. 3 opět začal běh nové jednoleté lhůty. Za takto popsané situace, prekluzivní lhůta za užití ust. § 20 odst. 3 věty za středníkem téhož zákona uběhla dne 24. 8. 2018, avšak žalovaný doručil své rozhodnutí obviněnému (žalobci) dne 7. 12. 2017, čímž předmětná rozhodnutí správních orgánů nabyla právních mocí, a to v rámci lhůty, ve které bylo přestupek možno projednat, když mezi jednotlivými přerušeními běhu prekluzivní lhůty neuplynula doba jednoho roku. Správní orgány tedy správně aplikovaly ustanovení o prekluzi přestupku a přestupkové řízení pro prekluzi nezastavovaly.

18. Pro úplnost argumentace soud dodává, že „**vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným**“ ve smyslu ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, je nutno chápat tak, že samotné vydání, resp. předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení (tj. vypravení) [srov. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu] popsaného rozhodnutí je skutečností, která „způsobuje“ přerušení prekluzivní lhůty, nikoli nabytí právní moci předmětného rozhodnutí, resp. jeho nezrušení. Ke stejnému závěru dospěla odborná literatura v typově obdobné trestněprávní problematice a též rozhodovací praxe trestních soudů: „*V souvislosti s tím soudní praxe dospěla k závěru, že účinky spočívající v přerušení promlčecí doby podle § 34 odst. 4 písm. a) TrZ má i takové usnesení o zahájení trestního stíhání (resp. dříve sdělení obvinění) učiněné ve smyslu § 160 odst. 1 TrŘ, které bylo zatíženo určitými formálními nedostatky a bylo z tohoto důvodu později nabráženo – po jeho zrušení nebo i bez zrušení – novým usnesením o zahájení trestního stíhání (resp. dříve sdělením obvinění) pro týž skutek. Nesmí však jít o vady, které by vedly k nicotnosti nebo zmatečnosti původního rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, resp. sdělení obvinění (R 44/2010)*“ – in Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, k § 34; resp. srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 5 Tdo 1469/2008.
19. Krajský soud se neztotožňuje ani s **druhou námitkou** žalobce. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevylučuje možnost splnění povinnosti zaplatit pokutu a náklady výhradně na účet tohoto správního orgánu (jak se evidentně mylně žalobce domnívá), nýbrž pouze informuje o čísle účtu a variabilním symbolu případné platby na účet; ostatně případný nesprávný postup správního orgánu I. stupně jakožto správce daně by byl předmětem jiného řízení a nemá vliv na rozhodnutí ve věci přestupku. Ani neuvedení odkazu na ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 12 a § 13 zákona o přestupcích ve výroku rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, není vadou, pro kterou by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit. Je pravdou, že podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu, je povinností správního orgánu uvést ve výroku právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nicméně správní orgán I. stupně této povinnosti dostal, když odkázal na ustanovení § 18 odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, čímž identifikoval porušenou právní povinnost a s ní spojený přestupek, jakož i ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona, kterým byla identifikovaná sankce a též konečně ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého bylo rozhodnuto o nákladech řízení. Další zákonná ustanovení by představoval pouze „balast“, který pouze napadená rozhodnutí činil nepřehledným. Logikou žalobce by bylo potřeba uvádět též ust. Ústavy a Listiny, neboť v těchto ústavních normách je zakotvena primární úprava státní moci rozhodovat o protiprávních činech osob. Soud uzavírá, že povinností správních orgánů je uvádět ve výroku svých rozhodnutí pouze tu právní úpravu, která je pro dané věci co nejspecifičtější, nikoli právní úpravu obecnou. Správní orgán rozhodující o přestupku pak musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46), přičemž správní orgány této povinnosti plně dostaly. Správní orgány též správně určily výši paušální částky nákladů řízení podle vyhlášky č. 231/1996 Sb., jejíž účinnost skončila dne 1. 7. 2017, byť řízení bylo dokončeno po tomto datu, a to s ohledem na znění přechodného ustanovení Čl. II vyhlášky č. 112/2017 Sb., kterou se mění vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení: „*Náklady řízení zahájených a pravomocně neskončených přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky se stanoví podle dosavadních právních předpisů.*“ – jak správně dovodil žalovaný. Nadto částka paušální výše nákladů řízení je shodná jak při stanovení dle vyhlášky č. 231/1996 Sb., tak i při stanovení pomocí vyhlášky č. 520/2005 Sb., pročez by případná „vada“ řízení nebyla způsobitelná jakkoli zkrátit práva žalobce.

20. Závěrem druhé žalobní námitky žalobce namítal porušení práva na spravedlivý proces spočívající v tom, že správní orgány se nezabývaly tím, zda pozdější právní úprava (konkrétně zákon č. 250/2016 Sb.) není pro žalobce příznivější a zda tedy není na místě postupovat podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. K této námitce žalobce soud v první řadě uvádí, že žalobce se porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, za který mu byla uložena sankce podle § 125c odst. 5 písm. g) tohoto zákona. V obsahu těchto ustanovení zákona o silničním provozu k žádné změně nedošlo. Ve vztahu k předmětným ustanovením zákona o silničním provozu proto nepřipadá vůbec v úvahu aplikace zásady použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvené v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedené § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017-35).
21. Krajský soud se neztotožnil ani s **třetí žalobní námitkou**. Odvolací správní orgán je povinen podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. S ohledem na uvedené ustanovení, a to i s přihlédnutím k specifikům přestupkového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115) dospěl soud k závěru, že žalovaný jako odvolací správní orgán nebyl povinen vyhledávat všechny obranné námitky žalobce, kterými brojil proti obvinění z přestupku, a s těmito se vypořádávat jako s odvolacími námitkami ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Postačilo, pokud žalovaný přezkoumal zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí, co do zjištěného skutkového stavu a jeho právní kvalifikace, přičemž není vadou řízení, když v podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S ohledem na princip celistvosti přestupkového správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25), je důležité, aby jednotlivé námitky obviněného byly správními orgány vypořádány, lhotejno zda nalézacím či odvolacím správním orgánem.
22. Žalobce v této námitce setrval zcela nekonkrétní, když nepoukázal na námitky, jež měly zůstat nevypořádány, protože se soud touto námitkou nemohl zabývat podrobněji. Nicméně v rámci čtvrtého okruhu žalobních bodů již žalobce jednotlivé nevypořádané námitky, resp. důkazní návrhy uvedl, přičemž je soud vypořádává níže.
23. Krajský soud se neztotožňuje ani se **čtvrtou skupinou námitek** žalobce. Krajský soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, musela být metoda měření v souladu s manuálem k obsluze (přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky (roz. jde-li o sofistikovaný přístroj, nikoli v jakém režimu měření je nastaven, zda měří každé překročení rychlosti automaticky, nebo policista/strážník měří vozidla manuálně), tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. Tento závěr je aplikovatelný také v posuzované věci, neboť rychlost vozidla řízeného žalobcem byla měřena systémem technologicky obdobným jako v případě řešeném v rozsudku č. j. 3 As 82/2012-27. Krajský soud proto ve shodě s naposledy uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s návodem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou a nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci a vyvracet žalobcovy účelové pochybnosti a jeho nepodložené domněnky o nenulovém úhlu měření. Nadto

je potřeba zdůraznit, že z videozáznamu jasně plyne, že nemohlo dojít k záměně s jiným vozidlem, když zaměřovací kříž byl na vozidle, které se následně přiblížilo na vzdálenost, na kterou je již čitelná registrační značka X. Z fotodokumentace založené ve správním spisu je tedy patrné, že bylo měřeno příjezdějící vozidlo žalobce, RZ X, neboť zaměřovací kříž je umístěn na tomto vozidle, a jestliže přístroj jeho rychlost zaznamenal, pak lze jakékoliv pochybnosti o změření rychlosti vozidla řízeného žalobcem považovat jen za účelové. Dále je podstatné, že měření prováděla osoba k tomu oprávněna, což strážník městské policie s potřebným školením (na čl. 7 správního spisu) bezpochyby je a zároveň měření bylo prováděno ověřeným měřicím přístrojem (na čl. 6 správního spisu), a konečně měření není relevantně zpochybněno. Záměrný kříž se nachází na masce, což je skutečnost, která nesvědčí o tom, že by mohlo být měřeno jiné vozidlo nebo kříž během měření „sklouzl“ z měřeného vozidla.

24. Nutno zdůraznit, že pravost dokumentu, který obviněný (žalobce) předložil správnímu orgánu I. stupně jako vyjádření ČMI, byla zpochybněna samotným Českým metrologickým institutem, pročez nebylo dále povinností správních orgánů, se dále vyjádřením ČMI zabývat, když důkaz falzifikovaný nemůže představovat zdroj poznatků o relevanci měření.
25. Skutečnost, že naměřená rychlost je na videozáznamu uvedena dříve než proběhne měření samotné, je zjevně způsobeno tím, že grafika byla na záznam doplněna až následně po měření, neboť na záznamu je mimo naměřené rychlosti (levý dolní roh), též statický časový údaj 10:36:38 (pravý horní roh), avšak videozáznam zachycuje časový úsek cca 6 sekund, neboť v pravém dolním rohu se nachází „běžící“ časový údaj v milisekundách. Soud se tedy, na rozdíl od žalobce, nedomnívá, že se jedná o videozáznam falzifikovaný, když ke změření došlo právě v čase 10:36:38, jak patrně z fotografického výstupu z měřicího zařízení.
26. Krajský soud se neztotožňuje ani se spekulativní domněnkou vady úředních značek [ve smyslu ust. § 7 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření]. Tyto spekulace byly vyvráceny výsledkem zasahujícího strážníka T., který popsal počet a barvy úředních značek, soud o jeho důvěryhodnosti nepochybuje (stejně jako správní orgány), a neshledal důvod k dalšímu doplnění dokazování stran úředních značek na měřicím přístroji.
27. Soud dále uvádí, že správní orgány nejsou povinny *a priori* zjišťovat, zda obecní policie měří rychlost na místě určeném policií, neboť tato skutečnost nijak nemůže ovlivnit zjištění, zda řidič dopravní přestupek spáchá či nikoli. Úprava citovaného ustanovení má primárně za cíl zajistit, aby měření rychlosti obecní policie prováděla na místech, která obsahují určitý stupeň kvalifikovaného nebezpečí při jízdě řidičů vyšší než nejvyšší dovolenou rychlostí, tj. aby bylo předcházeno měření šikanoznímu nebo tam, kde je překročení nejvyšší dovolené rychlosti provázeno nulovým ohrožením či porušením zákonem chráněných zájmů. V předmětné věci však k takové situaci dojít nemohlo, neboť měření bylo prováděno v zastavěném území obce a v blízkosti přechodu pro chodce, kdy je vždy řidič povinen dbát zvýšené opatrnosti a rychlost snížit nikoli zvyšovat. Nad shora uvedené žalovaný předložil vyjádření Policie ČR o součinnosti s městskou policií při měření rychlosti, ze kterého plyne, že v daném místě bylo měření strážníky prováděno v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou, kterou žalobce namítá, že úsek nebyl označen příslušnými značkami (IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“). Od 1. 8. 2011 již obecní policie není povinna měřené úseky takto označovat [srov. znění § 79a odst. 2 účinné od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 a ust. čl. I bod 23 části první zákona č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, který nabyl v předmětné části

účinnosti dnem 1. 8. 2011 podle Čl. VI části páté téhož zákona], protože je tato námitka bezpředmětná. Existence těchto značek v příloze vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, bez dalšího nic nevypovídá o povinnosti měřené úseky těmito značkami označovat, stanovení této povinnosti vyplývá pouze z (v předmětné době neúčinného) ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, v účinném znění ke dni 31. 7. 2011.

28. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že v daném úseku byla rychlost zvýšena na 70 km/h svislou dopravní značkou B 20a, neboť toto tvrzení žalobce bylo vyvráceno svědeckými výpověďmi zasahujících strážníků, kteří ve shodě uvedli, že případné dopravní značení kontrolují. Nadto se soudu jeví značně nepravděpodobné, aby v blízkosti přechodu pro chodce byla rychlost jízdy oproti obecné úpravě zvýšena. Za situace, kdy poznatek o možném zvýšení obecného rychlostního limitu vychází pouze ze spekulativní domněnky obviněného (žalobce), není povinností správních orgánů, provádět k takto nekonkrétní úvaze další dokazování.

Závěr a náklady řízení

29. Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci přestupku, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

30. Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

31. O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly, a nadto se žalovaný náhrady nákladů vzdal.

32. Pouze na okraj krajský soud poznamenává, že není oprávněn se vyjadřovat k otázkám organizace práce, resp. anonymizačních postupů Nejvyššího správního soudu tak, jak se jich dovolává žalobce, resp. jeho zástupce, a navíc tato námitka je jakéhokoliv vztahu k rozhodování zdejšího soudu v dané věci.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 8. srpna 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje